

der derom kan søres imellem de kontraherende Parter, hverken paa dette Tidspunkt eller senere; undtagen hvor jeg træffer visse Principspørgsmaal, som jeg nærmere maa pointere. Naar der nu er Spørgsmaal, om man skal give det ved Tillæget forsøgede Antal Ingenieur Baaben og Klæder ligesom de Andre, saa forekommer det mig, at den naturlige Betragtning maa være, at det bør de have. Nøgne og forsvarelse bør de nye Ingenieurer ikke gaa. Og naar der bliver Spørgsmaal om at give de 10 Liniebatailloners Mandstab — det er Rekruter ligesaa vel som Mandstabet i de 20 Batailloner — samme Betingelser for at blive ikklædt i Tilfælde af Krigsberedskab, som de 20 andre Batailloner, saa at de ikke skulle komme til at staa som hine „Forglemmieier“, eller, hvad man nu kalder dem, i 1864, forekommer det mig virkelig, at den sunde Fornuft siger, at de 10 Liniebatailloner bør være beklædt som de andre og ikke være nødt til at laane ialtsald Indtøjet fra de andre. Jeg ser nok, at de ikke skulle have saa mange Kapper og Kornystre som de andre, men altsaa bør de dog have det almindelige Tøj til at gaa med om Sommeren ligesaa vel som de andre. (N. P. Jensen: Det er en Misforstaaelse det Hele!) Det Hele beror paa en Misforstaaelse! Sa vel, men hvorfra kommer den? Jeg vil sige, at hele Betragtningen af Tillæget er en Misforstaaelse, og deraf kommer den anden. Det er Misforstaaelsernes Misforstaaelse, og at den ene Misforstaaelse kan føre adskillige andre med sig, er naturligt. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at for os, som ikke kjende de hemmelige Forudsætninger, og ikke endnu have studeret Tillæget eller vide, om Ministerens Veiledning til dette Tillæg er rigtig eller ei, maa den Sag være klar, at de 10 Liniebatailloner skulle have samme Klæder som de 20; og at de 30 Batailloner ikke kunne nære sig med de samme, som de 20 kunne nære sig med, forekommer mig temmelig sandsynligt. Naar vi gaa over til Hestene, er det atter en Sag, som de Herrer maatte kunne have sagt sig selv, at, naar de forsøge de 10 Linieeskadroner til 15, maa der flere Heste til, ikke at tale om Artilleriets Heste. At nogle af Kavalleristerne skulde gaa, har jeg nemlig ikke hørt Tale om; men maasse er det Meningens med Forsøgelsen af Kavalleriet, at vi skulle have de 10 Linieeskadroner beredne og de 5 gaaende. Hvis det ikke er Tilfældet, har jeg unegtelig tænkt mig, at en Anstæffelse af Heste til de nye Linieeskadroner vilde være en naturlig Følge af Tillæget. Forjaavidd imidlertid Tillæget er en Hovedmisforstaaelse, bliver dette vel ogsaa en Misforstaaelse, men den er det kun under denne Forudsætning. Det Samme vil være Tilfældet med en Forsøgelse af Artilleriet. Naar de 9 Feltbatterier skulle have Heste, vilde de 3 nye Batterier rimeligvis ogsaa komme til at vrænge til nogle. Jeg skjønner altsaa ikke rettere,

end at det er temmelig naturligt, at, da der er stiftet en Udvidelse af Kadrene baade for Liniebataillonerne fra 20 til 30 og for Linieeskadronerne fra 10 til 15, og da der for Feltartilleriet er stiftet ikke blot en Forsøgelse pr. Bataillon, men ogsaa en Forsøgelse af dissees Antal fra 9 til 12 og for Ingenieurkorpsets Vedkommende en Forsøgelse af Liniekompagnerne fra 4 til 5, maa deraf ogsaa følge en ekstraordinær Merudgift til Heste, til Klæder og Baaben, og selvfølgelig en aarlig Merudgift til Vedligeholdelsen af den ekstraordinære Merudgift. Det er ikke Noget, som jeg trækker ved Haarene, eller Noget, som man kan beraabe sig paa er en Misforstaaelse, thi jeg er overbevist om, at det er Noget, der i den Grad ligger i Sagens Natur, at dette er en Følge af Tillæget, at det ikke lader sig udvise ved nogle Betragtninger af ærede Medlemmer. Hvorvidt Ministeren har kunnet nære sig med nogle færre foresøbig og ogsaa foresøbig med nogle færre Klæder, veed jeg ikke; interessant er det imidlertid at bemærke, at det ærede Medlem fra Randers mener, at, naar vi i Beholdningerne har saa Meget, som vi kunne bruge til at ikklæde disse Folk med ved de store Dvælses, have vi Tilstrækkeligt. (N. P. Jensen: Det har jeg ikke sagt et Ord om, det ærede Medlem forstaaer det ikke.) Jeg taler jo efter den Forstand, jeg har, der kan ikke forlanges noget Mere af mig, end at jeg taler efter den Opfattelse, jeg har; men naar det ærede Medlem mente, at vi godt kunde lade os nøie med visse Dele af Beholdningerne og indskrænket visse andre Dele af Beholdningerne, naar vi blot havde Nok til de store Dvælses, vil jeg sige, at kunde vi oversføre denne Betragtning ogsaa paa andre Beholdninger, saa at vi ikke toge saa stærk Sigte som Feltbrug, som vi gjøre, kunne vi unegtelig spare ikke saa Lidet. Det skal jeg imidlertid lade staa hen, hvorvidt der kunde være sparet Noget, det vil jo være at afgjøre ved Overveelsen af selve Forslaget. Men hvad var der da egentlig vundet derved? Saa kan der jo aarlig igjen for de Herrer som Følge af Tillæget fordres ekstraordinært det og ekstraordinært det, nei, saa burde vi dog hellere tage Svien paa eengang, saa vare vi over den, og saa kom det til at gaa i en god Skure. Det forekommer mig, at de Herrer stode sig meget bedre ved at springe i det strag, saa vare de da ovre det, ihvedetfor at nedsatte det med et Par Trediedele og tage een Trediedel iaar og een Trediedel til næste Aar, hvorved de jo stadig ville mindes de naturlige finansielle Konsekventer af deres Tillæg paa det Punkt, thi jeg synes ikke, at dette vil være til nogen sær Fordel for de Herrer's Betragtning. Dette er en almindelig Bemærkning; men jeg skal naturligvis bøie mig for Resultatet af de Forhandlinger, de Herrer ere komne til, jeg forstaaer det ikke, det indbringer jeg det ærede Medlem, jeg har ikke noget videre Begreb om de Dele, det er meget naturligt; jeg har ikke